

15. Emperyalistler ve İzciler

Evet. Bugün emperyalizm hakkında konuşacağım. [Anlatacaklarım] kitaptaki ilgili kısmı tamamlayacak. Ana başlık Yeni Emperyalizm; dersimiz daha ziyade emperyalizm kültürü üzerine olacak. 1880'ler ve 1890'lar Avrupasındaki kitle siyaseti çağının bir kısmı, I. Dünya Savaşı'ndan önce, Yeni Emperyalizm'e verilen kitlesel bir desteği içeriyordu. Yeni Emperyalizm hakkında yeni olan neydi? Yeni Emperyalizm dediğimizde genel olarak hangi dönemi kastediyoruz? Esas olarak 1880'lerin ortalarından, buna 1880'ler diyelim, 1914'e kadar süren dönemden bahsediyoruz. Kitaptaki haritalardan ve tartışmadan da göreceğiniz gibi Avrupalı güçler dünyayı gerçekten tam bu noktada istila ediyor. Bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. Bu sürecin bir parçası olarak Güney Kutbuna kadar bile hummalı vahşi bir kovalamaca yaşanıyor.

Afrika kıtası—Afrika'nın haritalarında büyük boşluklar vardı—1914'e kadar neredeyse kıtanın tamamının haritası yapılmakla kalmamış aynı zamanda istila edilmişti. Avrupalılar yerküreye gerçekten hâkim vaziyetteydiler. Amerikalılar, daha küçük çapta da olsa, Yeni Emperyalizm'in parçası olmuşlardı. Soru sorarak başlamama izin verin, bütün ilgili malzemeleri size göndermiştim, onun için tahtaya yazmama gerek yok, siz de tahtaya yazılanın ne olduğunu çıkarmaya çalışmak zorunda kalmazsınız, çünkü buradan görmek gerçekten çok zor. Eğer Yeni Emperyalizm için ana bir sebep belirtmek istesenez veya iddiada bulunacak olsanız; sömürgeleri Almanya'nın boynunun etrafındaki albatros kuşu olarak tabir eden Bismarck bile kendini çılgınca bir şekilde doyurma derdine giriyor; uzun bir süre önce Baumgar isminde bir adam zeki bir şekilde bunu ifade etmişti, her şey gelip altına dayanıyor, altına, altına.

Sömürge edinmek için süregiden bu çılgın arayışı, misyonerlik dürtüsü olarak yorumlayanlar vardı. Bunun bir başka versiyonu bir Fransız fikri; o da devam etmekte olan ve yerli halkların Fransız kültürüne erişimini sağlamaya çalışan bir uygarlaştırma misyonunun var olduğudur. Esasen, bu iddiaya göre, Hollandalı Kalvinist papazlar, Lutherci papazlar, Katolik papazlar ve diğer Hıristiyan tarikatları, devletleri ve kendi kilise ahaliilerini kendi dinlerine her taraftan yerli halkları getirmeleri konusunda cesaretlendiriyorlar. Bunu kenara koyabiliriz. Tabii bu da sürecin parçasıydı. Bu üç etkeni de birbirinden ayırıp, herhangi birinin geçerli olmadığını söyleyemeyiz. Ama bu durum, Yeni Emperyalizm çerçevesinde daha da fazla yeni sömürge elde etme arayışının oldukça küçük bir parçasıydı. İyi niyetli bir din değiştirme (Hıristiyanlaştırmak) arayışı da—her ne kadar pek çok durumda aşığılama varsa da—söz konusu olabilir.

Güneydoğu Asya'daki Lutherci papazların ve Hollandalı Kalvinist papazların çoğu, Vietnam gibi bir çok yerdeki Katolik papazlar—dostum Charles Keith 1920'lerdeki Katolik Vietnam üzerine tezini henüz bitirdi—Afrika gibi bölgelerdeki papazların pek çoğu, Avrupa'dan gelenlerin dini ihtiyaçlarına cevap vermek üzere oradaydılar. Bu özellikle de, örneğin, Alman sömürgesi olan Güneybatı Afrika'daki Lutherci papazlar için doğrudur. İnsanları örgütlü

Avrupa dinlerine döndürme güdüsü muhtemelen çok büyüktü; Vietnam'daki durum bunun en iyi örneği; Katolik kilisesinin rolü Vietnam'da fazlasıyla enteresan, Vietnam milliyetçiliğinin kökenleri de öyle. Ama bu başka bir hikaye.

İkinci faktör altındı. (. . .) Okuduğunuz metinde demiştim ki; eğer Karl Marks'ı alacak olursanız, kitapta da bahsettiğim çok önemli bir iktisat düşünürü olan Hobson'la biraraya gelecek olsaydı, eğer bir akşam yemeği yiyecek olsalardı, bu yemekte bir sürü rahatsız edici durum ortaya çıkardı. Ama [bir konuda] gerçekten hem fikir olurlardı. Hobson'un çok fazla eleştirdiği Yeni Emperyalizm'in zenginlikler için, kaynaklar için arayıştan ortaya çıktığını ifade ederlerdi. Marksizm'in bir kısmı, Leninizm'in bir kısmı olan bu önemli kısım, emperyalizmin kapitalist gelişmenin en son safhası olduğu ve devletlerin yeni pazarlara gereksinim duyduğudur. Yeni kaynaklara ihtiyaç duyuyorlar. Onun için ekonomik kriz zamanı yola düşüyorlar—şimdiki gibi değil, ama 1874'den 1890'ların ortalarına kadar süren bir bunalım var—yeni zenginlikler bulmak üzere yola koyuluyorlar.

Nijer Nehri'ne giden insanlara bakın mesela—ben Mali'de bulunmuştum—bir sonraki kıvrım civarında altın bulmayı umut ediyorlardı, veya daha fazla fıstık yağı, veya elmas, Güney Afrika'daki elmaslar, Amerika'daki altına hücumun, Kaliforniya'da 1848 civarında yaşanan bu hücumun benzeri bir durumu yaşıyor. Hobson hiçbir şekilde Marksist değildi. Yeni Emperyalizm'in acımasızlığını eleştiriyordu; bununla ilgili birkaç dakika sonra konuşacağım. Ama diyor ki: bütün bunların nerede başladığını bulmak istiyorsanız, Şehir'deki yüksek finansmana bakın,” Şehir'den kastı Londra, özellikle zenginlerin, bankerlerin ve büyük kapitalistlerin bulunduğu Westminster. Yeni Emperyalizm'in kökenleri bunlar.

Yeni Emperyalizm'e muhalefet edenler de vardı. Hepsi olmasa da çoğunluğu İngiltere'deydi. Birçoğu yeni Emperyalizme, emperyal gücün yerli halk üzerinde uyguladığı şiddet yüzünden karşı çıkıyordu. Mesela, 1900'de Haki Seçimleri'nde İngiltere ve özellikle Londra'yı silip süpüren emperyalizme karşı gerçek bir muhalefet dalgası vardı; bu seçimlere haki denmesi İngiliz askerlerin sıcak iklimlerde giydikleri üniformaların renginin haki olmasından kaynaklanıyor. Liberal Parti'deki muhalefetin bir kesimine muhalefet edildi; anti-emperyalist bir kampanya başlatıldı. Bunlar ezilip geçildi. 1900 seçimlerinde tamamen temizlendiler. Sömürgelerdeki zenginliklerin hikayelerini heyecanla dinleyen İngiltere'deki sıradan insanlar ezici bir çoğunlukla muhafazakârlar lehine oy kullandılar; onlar da liberalleri ezip geçtiler; o zaman İşçi Partisi var ama henüz büyük bir güç değil.

Emperyalizm muzaffer oluyor. Güney Afrika'daki Boer Savaşı'ndan ve diğer savaşıardan, bütün savaşıardan dönen askerlerin Londra'da büyük geçit törenleri oluyor. Bunlar hiçbir yerde Şehir'de olduğu kadar daha çoşkuyla, heyecanla ve canlı bir şekilde birer kahraman fatih olarak karşılanmıyorlar; çünkü büyük finansman, büyük sermaye ve emperyalizm arasında bir bağlantı var. Bunun yanında, sosyal emperyalizm dediğimiz başka bir kategori var. Emperyalist güç, emperyalizmi istilaları için genel bir stratejinin parçası olarak görüyordu. Diyordular ki; “bakın, eğer ülke içinde ekonomik problemlerinizi varsa, bir dolu işsiz insan varsa—Fransa'da da öyle—bir şekilde sosyalist olmuş işi olmayan bir çok işçiniz varsa; veya İtalya'da, sorunlarınızı ihraç edebilirsiniz, çünkü bir yöne doğru parmağınızla gösterip, “burada şartlar çok çetin. Eğer Cezayir'e gidersen, senin için bir parça Arap toprağı

koparırsın ve durumu toparlarsın.” Veya, Vietnam’a gidip orada zengin olabilirsiniz.” Veya, “Kenya veya Gana’ya gidebilirsiniz (ve sonradan Kenya veya Gana olacak yerlere). “Sosyal problemlerinizi ihraç edebilirsiniz.”

Yeni Emperyalizm’den kastolunan şey böyle bir şeydi. Klasik bir örnek vermek gerekirse, 1851 ayaklanması uygun olur. Bu olay Yeni Emperyalizm’den önce, biraz gerilere doğru gidiyor. 1851 ayaklanmasından sonra tutuklanan insanlara ne yapıyorlar? Birçoğu Cezayir’e gönderiliyor. Oralara “sosyal ve siyasi problemlerini” ihraç ediyorsun. Komik olan şey, çarpıcı hoş bir tesadüf, onların büyük büyük büyük büyük büyük torunları sonunda Ulusal Cephe’nin sağ kanat destekçileri oluyorlar, ve bundan önce de Fransız Cezayiri’ne inanan ve 1960’ların başlarında, Cezayir bağımsızlık savaşından sonra, Fransızların Cezayir’i bırakmaması için uğraşan çeşitli sağ kanat guruplarının destekçileri.

Sosyal emperyalizm ekonomi yasasına göre—yani bu ülkelerin ekonomi politiği hakkında düşünmenin bir yolu—ülke içinde ortamı sakın tutmanın bir yolu olarak görülüyor. Diyorlar ki “insanlara fırsat verin. Onları bu yabancı yerlere gönderin.” Tanrım, Fransa’ya baktığınızda, Fransa’nın güneyinde bizim yaşadığımız bölgede tutunamayan bu insanların sıkıntı verici, gerçekten acıklı hikayelerini okuduğumu hatırlıyorum. Bütün bavullarını toplayıp, yürüyüp gidiyorlar. Yürüyorlar veya küçük çekilen arabalarla Avignon’a gitmeye çalışıyorlar, Marsilya’ya gitmeye çalışıyorlar, Fas, Tunus veya Cezayir’e gidebilmek için bir gemiye binmeye çalışıyorlar, oralarda yaşam kurmaya çalışıyorlar. Bu da sosyal emperyalizmin bir parçası; ve sosyal emperyalizmin bir şekilde ekonomik olarak belirlendiği fikrinin bir parçası. Bunun kapitalizmin en son safhası olması. En büyük sebep bu mu? Hayır. Ama gayet önemli.

En büyük sebep, karmakarışık ittifaklar ve büyük güç çekişmeleriyle alakalı. Bu da en iyi Fashoda tarafından temsil ediliyor; 1890’larında sonunda, bir İngiliz birliği Sudan’ın ortasında Fransız birliğiyle karşılaşılıyor; birbirlerine berbat şeyler söylüyorlar, sonunda kendi ülkelerinden beraberlerinde getirdikleri içkilerle kadeh kaldırıyorlar; bu arada ülkeleri neredeyse savaşa gitmek üzere; çünkü Sudan’da tesadüf eseri karşılaştığın bu alçak sürüngenlere karşı kaybedersen bayrağı lekelemiş olursun. Yeni Emperyalizm, Birinci Dünya Savaşı’nın temel sebeplerinden bir tanesi; nokta. Bu en büyük sebep. Ama, altın yorumunu tamamen devre dışı bırakmayın, çünkü gözle görülür bir şekilde İngiltere ve Almanya büyük ekonomik rakip haline geliyorlar; Almanlar, şehirle, İngiliz sanayi üretimiyle ve İngilizlerin donanma yapımıyla aradaki farkı kapatmakla kalmıyor; onları, kimya gibi, çelik üretimi gibi, büyük savaş gemilerinin yapımı gibi şeylerde geride bırakıyorlar. Bütün bunlar birlikte işliyor. Senin zaferin, alçak sürüngen rakibinin kaybı demek. Onlar bunu böyle görüyorlardı.

Bir çok insan, bununla ilgili olarak Çarşamba günü konuşacağım. Hakkında konuşmak eğlenceli, üzücü ama eğlenceli. 1890’larda çoğu insan bir sonraki savaşın Fransa ile İngiltere arasında olacağını düşünüyorlardı. Tekrar birbirleriyle savaşacaklar; veya orada buradaki rakipleriyle. Belki de İngilizler ve Ruslar savaşır diye düşünüyorlardı çünkü Hindistan’ın kuzeyi, Afganistan ve bütün buraları için “Büyük Oyun” denen bir rekabet içindeler. Esasen, şan, şeref ve de büyük güç rekabeti, Almanya’nın emperyal oyuna girmesi için en büyük sebep sayılır. Bismarck, meşhur Bismarck hikayesi, gerçekten berbat bir insan. Ama emperyal

lobiciler koşturup gelerek, “Bakın, Bay Şansölye, gerçekten askerleri göndertip tacirlerimizi korumamız gerekiyor” diyor. Bunlar, Karl Peters gibi kendi hesabına çalışan insanlar. Bir noktada diyor ki, masaya bir Avrupa haritasını çarparak koydum ve dedim ki: “Bu benim Afrika haritam. İşte buradayız ve Rusya ile Fransa tarafından etrafımız sarılmış. Ama kariyerinin sonlarına doğru tamamen farklı bir insandı. Gönderdiği kuvvetlerle Alman tacirlere destek çıkıyor. Bayrağı diktikten sonra onu savunmak gerekir.

Esas mesele, Fransa’yla ve Rusya’ya rakip olması. Birmarck diyor ki: “Tanrım, eğer Fransızların Afrika’daki bütün bu sömürgelerle ilgilenmesi sağlarsak, Alsace ve Lorraine’in büyük bir kısmını tekrar ele geçirmeyi hayal etmekten vazgeçerler.” En sonunda diyor ki; “Evet, biz de oradan çıksak iyi olacak.” Ve hepsi oradalar. Adamın tekinin bir keresinde ifade ettiği gibi, İtalya da Libya ve Ethopya ile oyuna dahil oluyor, “büyük bir iştah ama berbat dişlerle”. Tabi ki 1896’da hezimete uğruyorlar. Sonra, 1930’larda onlara bunu zehirli gaz ve bomba yağdırarak ödetiyorlar; 1896’daki yenilginin intikamını almak için herkesi yok ediyorlar, bulabildikleri herkesi öldürüyorlar. En sonunda emperyalizm kültürüyle ilgili olarak konuşacağım ve size etkileyici olduğunu düşündüğüm Robert Baden-Powell ve İzcilerin kökeni örneğini vereceğim. Henüz izcilerin emperyalizmle ne ilişkisi var anlamadınız; birazdan anlıyacaksınız.

Öncelikli olarak, şunu söylememe izin verin; karşınızda böyle 70’lerin radikal tiplerinden birisi gelip bir şeyler söylüyor durumu yok—hah yine başladı diyebilirsiniz, “yüzlerce binlerce insanı katletmek gerçekten iğrenç bir şey.” Ama iğrenç olduğu için böyle bir şeyi yaptılar zaten. Bu unutulamayacak bir şey. Bu durum Güneybatı Afrika’da Almanların meşhur örneğiyle başlamıyor. Bununla ilgili birkaç dakika içinde daha fazla şeyler söyleyeceğim. Kolayca unutulacak bir isim, Bugeaud, Limoges’den bir generalin ismi. Fransızların 1830’da Cezayir’i istila etmesi siyasi bir şaşırtmaca. Adım adım Cezayir üzerindeki kontrollerini genişletiyorlar. Cezayir bir sömürge haline geliyor. Metropolitan Fransa’nın parçası olmamasına rağmen, [Fransa’nın] tamamlayıcısı gibi bir bakış açısı ortaya çıkıyor—Fransızların bakış açısından—Tunus, Vietnam veya Fransa’nın diğer sömürgelerinden farklı bir durum var.

Bugeaud ve onu takip edenler, giriştikleri kampanya sırasında hiç de eşit olmayan savaşlarda 850,000 insanı katlediyorlar. Bugeaud, basit bir şekilde erkekleri, kadınları ve çocukları oyuklara ve büyük mağaralara doldurmayı ve sonra basit bir şekilde içeriye bomba atarak hepsini öldürmek fikriyle ortaya çıkıyor. Bunu defalarca yapıyor. Söylemesi kolay, “evet, yirminci yüzyılın şeytanları, onlar yirminci yüzyılda ortaya çıkıyor, değil mi?” Kömün’den bahsederken daha önce söz etmişim, bu tür şeyler on dokuzuncu yüzyılda da var; ırkçı ideoloji de on dokuzuncu yüzyılda var. Hiçbir şüphe yok. Her yerde böyle değildi ama Fransız deneyimi oldukça berbattı.

Çok iyi belgelenmiş olan Kongo ve Zaire’de olan bitenler—buraları Belçika kralının bir tür özel sömürgesiydi—buralardaki mezalim çok iyi biliniyor. Bu katliamlarla ilgili olarak bir gün boyunca konuşulabilir. İstila ve soykırımların içinde en meşhuru, kesinlikle, ve en iyi belgelenmiş olanı—bir parça da daha sonra yirminci yüzyılda olacaklar yüzünden. Burada dostum ve meslektaşım Ben Kiernan’ın soykırım üzerine Yale Üniversitesi yayınlarından

henüz çıkan kitabından tam uygun bir kavramı ödünç alıyorum—sanırım, bu öyle rahat rahat kullanılabilecek bir kavram değil. 1885’de Güneybatı Afrika’yı istila etmeye başlıyorlar. Yani, Bismarck’ın henüz daha birkaç yılı daha var. Yollarına çıkanlar—onların gözünden—arasında başkalarının yanında Herero, H-E-R-E-R-O adında ve sığır güden 75,000 kişilik bir Bantu kabilesi vardı; Bu insanların buldukları yer daha sonra Alman sömürge topraklarının merkezi oldu.

Avrupa güçleri buralara sınırlar koyuyorlar; [sınır] göçer kabilelerin yaşam tarzlarına tamamen ters bir şey; zaten sınır diye bir kavramdan haberleri yok. Kızım, Timbuktu’nun kuzeyinde, kuzey Mali’de Touaregler üzerine araştırma yaptığı için Mali’de buldum. Touaregler’de hiç öyle sınır falan diye bir şey yoktur. Çizilen sınırların ötesinde başka Touaregler kalıyor. Sınırlar bu [Avrupalı] güçler tarafından yapay bir şekilde şunu demek için çizilen şeyler: “Buradayız. İmparatorluğumuz oraya kadar uzanıyor ve sizinki ancak oradan sonra başlıyor.” Ve böylece, bu insanlar topraklarını savunmak için baş kaldırdıklarında, sistemli bir şekilde katlediliyorlar. En başta ayaklanmaları her ne pahasına olursa olsun bastırmaya karar veriyorlar.

1904’te bir imha emri var. Bu Almanca’dan tam tamına bir çeviri. Yerel askeri komutanın beyanatı şöyle: “Herero halkı bu toprakları terk etmeli. Etmezlerse, büyük silahı—yani topu—kullanarak bunu yapmaya onları zorlayacağım. “Alman sınırları içinde,” şimdi Alman olarak tanımlanıyor, “silahlı veya silahsız, sığırla veya sığırsız, her bir Herero vurularak öldürülecek. Artık kadın veya çocuk almayacağım,” yani bağışlamayacağım, “kendi insanlarına doğru onları geri süreceğim veya vurdurtacağım. Bunlar Herero halkına benim sözlerim.”

Bunu kafadan uyduramazdım. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu söylemek çok kolay, ama [gerçekten] çok berbat. Bu yapılanlar girişimin bir parçasıydı ve emperyalist girişimin bir parçası olarak kaldılar. Orada olan tüm insanları yok etmek bütün emperyalistlerin amacı değildi; ama çok eşit bir mücadelede yollarına çıkarlarsa [durum farklı]. Hindistan’da askerlerin isyancıları vurmanın çok kolay olduğundan yakındıkları durumlar vardı; çünkü onlar için bu avlanmak gibi bir şeydi. Bu çok İngiliz, yüksek sınıf benzetmesiydi. Avlanmak gibi. Esas olarak yaptıkları, eğer onları vurmazlarsa, onları çölün içlerine kadar kovalıyorlar ve kuyuları betonla örtüyorlar ki ölsünler. Basit bir şekilde, insanların üçte ikisini yok ettiler.

Dört beş sene önce bu konu üzerine Isabel Hull isimli eski bir doktora öğrencimizin yayınlanan harika bir kitabı var. Bunun başlangıcına dair—şimdi yazan ve “Aslında çok da kötü değildi. Hindistan’a treni getirdiler; fiyatlardaki büyük farklılıkları yok ettiler” diyen insanlar var; Kesinlikle bir çok şey geldi. Ama arka fonda hayal meyal şeklinde bu katliamların görüntüsü vardı. Okuduğunuz kitabın üstüne çalıştığım baskısında—bu da bitmek üzere—İngiliz imparatorluğunun Kenya’da 1950’lerde sona erişimin üzerine yeni yayınlanmış enteresan bazı kitaplardan yararlandım. “Asılanların Tarihi” bunlardan bir tanesi. Harvard’dan Caroline Elkins isimli bir kadın akademisyenin kitabı var. Başlığımı hatırlamıyorum; ama bunlar yüzlerce binlerce insanın “kaçmaya yeltenme” bahanesi altında toplu katledilmesi, hapsedilmesi, öldürülmesi, ateş edilerek vurulmasının çok çarpıcı, dikkat çekici, tek kelimeyle korkunç hikayeleri. Bu olaylar İngiliz kamuoyundan, sistemli olarak hükümet tarafından gizlenmiş. Bu uzun bir hikaye ve bununla boğuşmamız gerekiyor.

Bunu söyledikten sonra, şimdi emperyalizm kültürü hakkında konuşmak istiyorum—bu bir parça hızlı vites atmak gibi olacak ama—Robert Baden-Powell ve İzciliğin başlangıcı üzerine konuşmak istiyorum. Tekrar olacak, geçmişte Portland, Oregon’da, sırf işe yaramazın biri olduğum ve bir tane bile bröve biriktiremediğim için izcilikten ayrılmamı istediklerinden dolayı bu dersi yapmıyoruz. Baden-Powell üzerine yazılmış çok kitap var. Alaya alınması kolay bir insan. Kolay bir insan. Sanırım, bakışınıza bağlı olarak, saygı duyulacak yanları da vardır. İzcileri küçümsemiyorum. Bir defasında bazı insanlar [ayağa] fırlamışlardı. İzci olan bir kız ortaya çıkmıştı. Bana “Ama, izcilik hakkında söyledikleriniz çok acımasız. İzcilik böyle bir şey değil” dedi. Böyle bir şey olmadığını şimdi biliyorum. Ama insanın, doğum günü hediyesi olarak “Çocuğun Hayatı” adlı kitabı—bütün insanların içinde—bana vermek gibi çok garip bir düşünceye sahip bir akrabası varsa! Bunu ve bunun gibi bir sürü abartılı Amerikan yayınlarını okuduğumu hatırlıyorum; sanırım buna da bir parça tepki veriyorum.

Ama bütün bunları söylememin bir sebebi var; kalan zamanımda Baden-Powell ve izciler hakkında konuşacağım. Robert Baden-Powell bir askerdi. İngiliz gençliğini emperyalizm ve bir sonraki savaşa hazırlamak için izciliği bir yöntem olarak kullanma fikriyle ortaya çıktı. İzciliğin başlangıcı, zamanlama olarak, yirminci yüzyılın ilk on yılında, yani dersin başında anlattığımız uluslararası çatışmalar ve büyük güç rekabetleri çerçevesinde anlaşılmalıdır. Fas Vakası’nın olduğu zaman ortaya çıkıyor; ilk Fas Vakası ve ikinci Fas Vakası, 1905 ve 1911’de, bir an Fransız ve Almanların birbirleriyle savaşa girip, sonra diğer büyük güçleri savaşa dahil edeceklermiş gibi gözükükleri zaman. Bununla ilgili daha fazla bilgi sonra.

Robert Baden-Powell, profesyonel bir askerdi. İngiltere’ye döndüğü zaman yüksek sınıftan veya bir kaç daha alttaki sınıftan oldukları fark etmeksizin İngiliz gençliğinin sigara içen, çok alkol tüketen, iradesiz, cılız insanlardan ibaret olduğu fikrine kapıldı; çünkü kötü besleniyorlardı bunun için de küçüklerdi. Kendisi Oxbridge’deki [Oxbridge kelimesi Oxford ve Cambridge Üniversiteleri için kullanılan ortak bir terim] dinlenme odalarından [bu üniversitede okuyan öğrencilerin kullandığı ortak dinlenme mekanları] nefret ediyordu; [onlarla ilgili] şunu diyor: “kasaba hayatıyla, otobüsleriyle, sıcak ve soğuk suyun sağlanmış, her şey senin için yapılmış.” İngiliz işçi sınıfları, yüksek sınıflar gibi, çok içmeye meyilliydi. [Baden-Powell] bu insanların hayatları süresince bir savaş olacağına emindi; buradan izcilik fikrine geldi.

Şimdi, Amerika’nın bütün bunlarda rolü var. Bu ülke daima sınırlara inanmıştır. Amerikan tarihi üzerine Glenda’nın dersini alanlar ve bazılarınız Turner Tezi’nin ne olduğunu biliyorsunuz; daima batıya doğru genişlersin. Sosyal gerginliklerini doğuda insanlara daha fazla toprağa erişim hakkı vermek suretiyle dağıtabilirsin, ve arada da kızıl derilileri ortadan kaldırırsın, vesaire vesaire. Şimdi, Fransa’da hâlâ *Mohikanların Sonuncusu*’nu okuyan arkadaşlarımız var. Amerikan sınırı insanları hep büyülemiştir. Avrupa’da on dokuzuncu yüzyılın sonunda bu fazlasıyla önemli bir şey. Baden-Powell izcilerin üniformasını Amerika’da öyle olduğunu hayal ettiği sınır üniformasından ödünç alıyor—kovboy şapkası, fanila gömlek, boyun mendili, kısa pantolonlar. Diyor ki: “Bir yüzün şekli insanın karakterine iyi bir rehberdir” bu tür bir sert yüz. Buna bayılıyordu. Kare çene kemiği, onun deyimiyle “aylak” ve “dalgacı” işçi sınıfının tersine! [İzcilik] bir erkeklik kültürü. Ve öyle bir zamanda ortaya çıkıyor ki, İngiltere’de—oy vermeleri için kadınların haklarını isteyen—oy hakkı

savunucuları tarafından kadınların oy hakkı için çok şiddetli bir hareket var; kadınlardan bir tanesi at yarışları sırasında kendini atların önüne atıyor ve sesini duyurmak için hayatını feda ediyor. Meşhur Oscar Wilde davasıyla yanı zamanda ortaya çıkıyor. Oscar Wilde bir homoseksüeldi.

İngiliz erkeklerinin erkekliklerinin kadınlar tarafından sınanması gibi bir durum söz konusuydu—Baden-Powell kadınlardan hoşlanmazdı, kadınlardan bahsederken onlara “aptal kadınlar”, “aptal kızlar” derdi—ve homoseksüel tarafından—Baden-Powell onları da efemine bulur ve gerçek İngiliz olarak görmezdi, ve [onların yanında] yer almazdı. Bir sonraki savaşta ne yapabilirlerdi? Bahsettiğimiz dönemde özellikle Almanya’da—ama sadece Almanya’da değil—erkekler düello yaparlardı. Erkekliğin bu tür bir testi de söz konusuydu. Eğer şansın yaver giderse sonunda bir düello yaran olur ve gerçekten öldürülmezsin. [Nitekim] pek çoğu sağ kalıyor. Ama her tarafta düellolar yapılıyor. Paris’in dışında ormanlık alanda düello yapıyorlar. Almanya’da hemen hemen her yerde düello yapıyorlar. İngiltere’de hâlâ düello yapılıyor. Bob Nye ve bir sürü başka insana göre, bu konuda bir çok insan yazmış; şimdi maalesef Yale’den gitmiş olan meslektaşım Ute Frevert’e göre, erkekliğin bu şekilde ispat edilmesi söz konusu. Erkekliğin yeniden ispat edilmesi sürecinin parçası bu.

Genel eğilim, geriye bakarak, “Tamam, hırslarını hayvanlardan çıkarıyorlar, onların ve yerli halkların burunlarından getiriyorlar, vesaire vesaire” demek yönünde. Böylece, erkek çocuklar için izcilik yükselişe geçiyor. İngiltere’den Avustralya’ya, Kanada’ya, Yeni Zelanda’ya, Hindistan’a, Şili’ye, Arjantin’e ve Brezilya’ya sığıyor. 1910’da Amerika’da başlıyor. 1910’da Baden-Powell, hayatının kalan kısmını izcilikle ilgilenecek üzere Bölgesel Ordu’nun bir tümeninin komutanlığından istifa ediyor. Demeye çalıştığım şey, bu süreçte Amerikan sınır fikrinin bir tür aşılması söz konusu. Kendi yeni sınır boyunu yaratacağın. Yeni sınırın Afrika’da olacak. Yeni sınırın Afganistan’da olacak. Kendi sınırını yaratacak ve sonra bu sınırı tutacaksın ve bu çocukları eğiteceksin, sömürge sınırını korumak üzere bu genç adamları eğiteceksin.

Büyük muhafazakâr bir gazete olan Daily Telegraph gazetesinin sponsorluğunu sağlıyor. Bütün büyük gazeteler muhafazakâr. 60,000 izci—bunu size mail olarak attım—1909 yılına kadar İngiltere’de 60,000 izci var. 1910’da, 107,000 izci var. 1913’de 152,000 ve 1917’de 194,000. Niçin böyle kısa bir boşluk var? 1913 ve 1917 yılları arasında fazla bir artış yok. Çünkü ölmüşler. Savaşta ölmüşler. Savaşmak üzere gidiyorlar. İzcilik oldukça erken bitti. Büyük gösteriler var; imparatorluğun bütün her tarafından izcilerin geldiği Londra’da çok büyük gösteriler var. Kız izciler 1914’de kuruldu; ama Baden-Powell buna pek aldırış etmedi. İskoçya’da hudut fikrinden esinlenmiş gençlik örgütleri grupları olmuştu. Bunların isimleri Daniel Boone’ın Oğulları, Oymacı Yerliler, 1883’de Glasgow’da Oğlanlar Tugayı falan gibi şeylerdi. Bazıları kilise tarafından destekleniyordu.

Bu emekçi sınıfların bir tür ahlak eğitimine tabi tutulması gibi bir şeydi. Onları gruplara ayırıyorsun. Sigara içmeyecekler; ki içmemek iyi bir şey. İçmeyecekler. Yanlış insanlarla takılmayacaklar. İşe gidecek ve İngiltere’nin sanayi imparatorluğunda birer çark olacaklar. Onlar da rengi gittikçe kırmızı hale gelen Afrika haritasına bakabilecekler, kırmızı imparatorluğun rengi. Doğa bu işin bir parçası haline geliyor. Tekrar etmek gerekirse,

Amerikalı hudut erkeği kültü bunun bir parçası—bununla ilgili biraz daha fazla şey söylemeye izin verin. Sınır erkeği yani sınırda yaşayan erkekler, güderi pantolon giyen erkek tipi. Rudyard Kipling benim sevdiğim türden bir şair değil, ama yine de bu fikri sık sık vurguluyor. Gizlenmiş bir şey var; git ve bul onu—ne oldu? Bir şeye basmış olmalıyım. Bir şeye bastım. Önemli değil. Kolayca panik olmuyorum—git ve onu bul. Git ve menzilin dışına bak, menzilin ötesinde bir şey kayboldu ve seni bekliyor. Git!

Baden-Powell, erkekliği kuvvetli ve zengin olan sınır erkeğini saf temiz bir hayatın insanı olarak tarif ediyordu. Şimdi, onun kendi tercihinin göre, onun için hayat “aptal kadınları” içermezdi, bu onun ifadesi. Diğer fikir, ve bu henüz hiçbir şey, cinsel tercihleri konusunda bir şey söylemiyorum ama durumun gerçeği, onun genç erkeklerin arkadaşlığını her şeye tercih ettiği yönünde. Bu onun hayatını nasıl yaşadığıyla ilgili bir şey. Esas fikir, özgür erkeğin bağımsızlığını silahıyla kazanması gerektiği. Bu da eski Amerikan batı fikrinin bir parçası; alıp yerli halklara uyguluyorsun. Amerikan Batısı’ndan gelen saldırgan modeller var.

William, “Vahşi Bill” Cody, eşimin memleketi Nebraska’dan, binlerce bafalo öldürmüştü. Düello yapmıştı. Alman düello kardeşlik cemiyetleriyle yaptıkları düellolar; Dodge City’de bir benzeri var; ve bütün bunlar, düello yaptığınız yerdeki her şey klasik bir Clint Eastwood batı filmi. Binlerce bafaloyu öldürmüştü, düello yapmıştı, Kızılderilerin katili ve onların kafa derilerini yüzen birisi. Kendi kendinin reklamcısı ve İngiltere’de çok büyük bir nüfuza sahip. 1876’daki Küçük Büyük Boynuz Savaşı’nda, Kızılderili Şefi Sarı El’i öldürüyor. 1887’de Atlantik’i geçiyor. Londra’ya, Paris’e ve Berlin’e gidiyor. Kraliçe Viktorya, Vahşi Bill Cody Gösterisi’ne katılmak için sevgili kocası Albert için on yıllardır tuttuğu uzatılmış yastan çıkıyor. Gitmek istiyor. Diğerleriyle beraber orada olacak. Böyle bir olayda 26 yıldır bulunmamıştı. Komik olan şey, Vahşi Bill Cody, Kızılderililer ve kovboylar arasındaki bu sahte çatışmaları İngiltere’de stadyum benzeri yerlerde gerçekleştiriyor. Bu sanatla gerçeğin buluşmasının komik yanlarından bir tanesi de Atlantik’i geçirerek beraberinde getirdiği bu insanların bazılarının ona karşı Dakotalar’da [Kuzey ve Güney Dakota] bir savaşta gerçekten çarpışan Kızılderililerin ta kendisi olmasıydı. Onları parayla figüran olarak tutuyor ve Paris’e, Londra’ya ve Berlin’e götürüyor. Bu [gösteriler] büyük başarı kazanıyor.

Bu, Vahşi Batı programı. Aynı zamanda Kanada’da, aranızda Kanadalı olanınız varsa Atlı Polis’in ne olduğunu ve ne yaptığını biliyordur. Atlı Polis, güçlü olmasına güçlü ama bunun bir parça daha evcil, daha makul, daha vanilya benzeri bir versiyonu var—Saskatoon’da ve benzeri yerlerde düzeni onlar sağlıyor. Saskatoon’a gitmişim. Çok güzel bir yer. Bu dağ adamları fikri—şimdi dağ adamları üniforma alıyor. Dağ adamları artık Kentucky’de sınırda insanlara rastgele ateş açmıyor veya Dakotalarda [Kuzey ve Güney Dakota] Kızılderililerin kafa derisini yüzmüyor. Serbest kafaderisi avcısı gibi giyiniyorlar. Bu ülkelerin üniformalarını giyiyorlar ve en büyük emperyalist oluyorlar. Esas nokta bu işte. İşte size bir şiir; nereden aldığımı hatırlamıyorum:

Görevimiz İngiliz özgürlüğünün hukukunu buraya ekmek.
Kanunsuz vahşileri durdurmak ve öncülerini korumak. (burası kafiyeli)
Bu sonsuz toprakları tutmak onurlu ve cesaret isteyen bir şey.
Ama 300 dağ adamıyla.

Biraz kafiyeli yapmak gerekiyor; bir parça-dağ adamı, bir dağ adamıymış gibi telaffuz edin. Neyse, eğer Oxbridge aksanız varsa—benim olmadığı bariz—bunu yapmak bir parça zor. Bu aynı zamanda bir bütünün bir parçası—bunu yapmak için şimdi zamanım yok. Avustralya’da bayağı bir vakit harcadım; ama bu Avustralyalı olma fikrinin de bir parçası. Her neyse, bu başka bir hikaye. Kipling’in *Kayıp Lejyon*’u gerçekten tek kelimeyle berbat; işte başlıyor:

Asla kaydedilmemiş bir lejyon var
Ne bir renk ne bir sorguç taşır
Ama bin müfrezede bir çatlak
Kalanlara yolu bozacak
[Bunu yaparken biraz daha saygılı olmam gerekir]
Atalarımız bize dualarını bıraktı
Bize öğretti, adam etti ve semirtti
Ama biz kulüpleri ve lokalleri sallıyoruz
Gidip, bulmak ve lanetlenmek için, sevgili delikanlılar
Gidip, vurulmak ve lanetlenmek için sevgili delikanlılar

[erkeklik, macera, bağlılık—çocuklara bağlılık, genç erkeklere bağlılık, kardeşlik, böyle başlıyor. Zoraki de olsa devam edebilir miyim?]

Great Northwest’in ormanlarından çıktım
Sıcak gökyüzünün altında
Güneyden ve kuzeyden ortaya çıkacaklar
Annenin çığlığının sesi üzerine
Herbiri tehlikenin en fazla olduğu kendi noktasında,
Bir muhafız olarak duracak
İngilizlerin hepsi ya ayakta kalacak ya da düşecek
İmparatorluğun sınırboyu erkekleri

Baden-Powell kendisinin en iyi reklamcısı, belki Vahşi Bill Cody’nin yaptığından daha iyi. Onunla ilgili gazete yazıları yazılmasını sağlıyor. İşte 1900 yılından bir tane: “Tümgeneral Baden-Powell’in bir süvari izci olarak rakipsiz yeteneğinin, Amerikan Kızılderili prensesi Pocahontas’ın soyundan gelen gayet fevkalade kalıtsal bir miras olduğu belirtiliyor.” Bunun doğru olmadığı çok açık. Ama nasıl oluyor da bu kadar popüler oluyor? Nasıl oluyor da size bu okuduğum şu kepaze şiirler; bunlar nasıl popüler oluyor? Popüler oluyorlar çünkü bunlar emperyalizm kültürünün erkek çocuk edebiyatı haline geliyorlar. Onlar *Boy’s Life*’in İngiliz benzerleri oluyor. *Boy’s Life*’i küçümsemiyorum. Bunun var olup olmadığına bile emin değilim. Ben tercihim kesinlikle *Sports Illustrated*’den yana kullandım ve spor haberlerini bu tür şeylerin yerine tercih ettim. Bunlar, her geçen gün daha fazla İngiltere’nin rengine bürünen Afrika haritalarına bakarken insanların okudukları şeyler haline geliyor.

Nasıl bu kadar tanınıyordu? Aslında, o bir emperyalist. Savaşıyor. 1896’da Matabele Savaşı’nda savaştı; bu terimi size gönderdim, savaşı değil kelimeyi, 1,000 civarında yerli savaşçıya karşı gerçekleşen küçük bir çarpışma. İşte tam bu noktada izcilerin üniforması olacak serbest üniforma fikriyle ortaya çıkmaya başlıyor. Askeri birliklerde, izci olan insanlar, iz sürme fikri. İz sürüyorsun; yerlilerin nerede olduğunu görüyorsun. Yerliler de senin nerede

bulduğunu şimdi görebilirler. Bunu nasıl yaptıklarını öğreniyorsun. Nasıl otların ince uzun yapraklarının döndüğünü falan. Ben hiç bir şeyinin izini süremedim. Bunu nasıl yaptıklarını görüyorsunuz. İzci olarak bilinmeye başlıyorlar; bu kelimenin bir şekilde Amerikanlaştırılması. Böyle yapmayı seviyor. Teddy Roosevelt bunun güzel bir örneği. Hazır sömürgeci hayal gücünün ve emperyal hayal gücünün yarattığı bu bir çeşit kendini beğenmişlikten bahsediyoruz. “Zor, zor, biz her şeyiz. Doymayız ve savaşmak isteriz.” Yihhuuu! Bu Rough Riders’ın Teddy Roosevelt’in başlattığı Küba-Amerika Savaşı’ndan sonra yazdığı bir şarkı; öyleyse Amerikan-İspanyol Savaşı’nın yarattığı histerinin bir parçası bu. Ama tekrar etmek gerekirse, sınır ruhu denen şey bu işte.

Baden-Powell kendiyle ilgili efsaneler yaratılmasını sağlıyor, bunu söylemiştim. Sözde kendisinin vurduğu insanların resimlerini çiziyordu. Bu resimler bulvar gazetelerinde yayınlanıyordu. Bu tür şeyleri yaymak konusunda bulvar gazetelerinin rolü çok önemli. Daha önce söylemiştim, o dönemde Paris’te 21 gazete var. İngiltere’de kaç tane olduğunu hatırlamıyorum ama bir sürü olduğunu biliyorum. Sekiz kişinin sözümlerine kadar yerlilere karşı nasıl ayakta kaldıklarını anlatan bir hikaye resimlemiş. İngilizlerin savaştıkları Zuluların ona “yere yatıp ateş etmeyi seven adam” dediklerini—bu pek olası değil—iddia ediyordu. Ashantiler onu huşu içinde—bu onun kendisi için kullandığı bir terim—“büyük şapkanın adamı” diye çağırıyorlardı. Ve 1896’daki savaşta, düşmanları onu yine huşu içinde “kurt” diye adlandırmışlardı. “Geceleri uyumayan ama etrafta gizli gizli dolaşan canavar.” Böylece, “hiç uyumayan kurt” oldu. Bu uydurulmuş sıfatla ilgili bir sorun var yani “etrafta gizli gizli dolaşan kurt” terimiyle; o da Afrika’da hiç kurt bulunmadığı. Hiç kurt yok. Bunu uydurmuş ama gerçekten çok kötü uydurmuş; bir kitabın bir yerlerinden falan almış olmalı. Ama bu bulvar gazetelerini ona “hiç uyumayan kurt” diye hitap etmekten alıkoymuyor.

Boerler, Boer Savaşı’nda bunu anlıyorlar, [İngilizlerin gözünde] Boerler, Hollandalı Afrikalı (Dutch Afrikaner) muhaliflerden oluşan düşmanlar, yeri gelmişken bunlar için—İngilizler “toplama kampı” kavramını yarattılar. Tekrar edeyim, tarihten geriye doğru bakmıyorum. Çocukları ve kadınları erkeklerden ayırıyorlar, buldukları çalılıklarda bu insanların ihtiyaçlarının temin edilmesini engellemeye çalışıyorlar. “Toplama kampı” kavramını Boer Savaşı’nda yaratıyorlar. Boerler her ne kadar oranın yerlisi değilse de aslında orada yaşıyorlardı hem de bayağı uzun bir süredir orada yaşamışlardı. Onlar oralarda hiçbir kurt bulunmadığını biliyorlar. Böylece, Baden-Powell’le alay etmeye başlıyorlar. “Büyük şapkanın adamı” hızını hiç kesmiyor.

Sonra, 1899 yılında, Mafeking kuşatmasında bulunacak kadar şanslı yaver gidiyor; burada bir askeri birlik tarafından çevreleri sarılmış ama çok da atılgan bir birlik değil. Yine, nöbetteki insanların falan, gece nöbetindekilerin resimlerini çiziyor. 217 günlük direniş gösteren kasaba Cape ve Rodezya arasında uzanan demiryolunun üzerinde kuruluydu. Sadece Baden-Powell ismi, kısaltması olan B.P., İngiliz emperyalizmi ile özdeş hâle gelmişti. B.P., “geceleri çok seviyor; pek çok kez tedirgin şekilde dua ettiği bozkırdaki mağaralardan döndükten sonra, terasta saatlerce uyanık bir şekilde uzanıyor, Boer hareketini nasıl durdurulabileceğini—kişisel olarak kendisinin halihazırda seyrettiği bu insanların bilmediği—çeşitli yollarını ve kanallarını kafasında belirlemeye çalışıyor. Bu adam hiç uyumayan kurt.

B.P. harfleriyle İngilizlere dair başka bir sürü sıfat üretilebilir. (. . .) Baden-Powell bir sürü şeyle özdeşleştiriliyor, hiç uyumayan kurt. Kendi askeri birliğine verdiği akıl, “sımsıkı bir şekilde oturup, düz ateş etmek.” “Burada her şey yolunda,” diye yazıyor. Bunu haber yapan gazetelere mesajlarını ulaştırabiliyorlardı. Yine, İngiliz gazeteleri çok kötü bir şekilde sonuçlanan bir başka kuşatmayı haber yapıyorlar; Khartum’da Charles Chinese [Çinli] Gordon’un ölümüyle sonuçlanan kuşatmayı. Chinese Gordon denmesinin sebebi Çinlileri katlettiği için; dersini Khartum’da alıyor. Tabi ki, okul çocukları falan, bu adamın ölümüne bayağı bir gözyaşı dökülüyor. Bu modern teknikler sayesinde gazeteler, bütün bu olayları, kuşatmanın nasıl gittiğini falan takip edebiliyorlar.

Sonra, B.P., iyi insanların prensi, izcilerin prensi geliyor. Gençliğine vurgu yapıyorlar. 43 yaşında ama genç görünümlü. Neşeli birisi. Her zaman ıslık çalıyor ve bir şeyler anlatıyor, işler yolunda gitmese bile. Şakalara, çocukça şakalara bayılıyor. Gazetelerin bazılarında şöyle şeyler var. “Hayat bir oyun, ama onu onurlu bir şekilde oynamalısın.” Hayat, onun deyimiyle, aptal kadınların oynayamayacakları bir oyun. Onun tekrar gündeme gelmesi sporla beraber oluyor; spor olayı bu zamanlarda başlıyor. Olimpiyatlar da tam bu dönemde başlıyor. Bu Olimpiyatlarda erkekliğin ispat edilmesi durumu var. Ona “centilmen kaleci”, “Mafeking’in kalecisi” diyorlar. Böylece, bir spor benzetmesi yine bu emperyal hamlenin bir parçası oluyor. Onun adına vatansever mektuplar basıyorlar; bunlar imzalanıp gönderilebilir. Bir kartpostal olarak gönderebilirsin. Evine bir kartpostal olarak gönderebilirsin. Farzedelim annen, baban ebeveyn haftasonu için bir yerlere gitmişler, eğer gelirlerse. Onlara şu kartpostalı gönderebilirsin:

Sevgili Ebeveynlerim,

Sevgili Anne ve Baba,

“Hakimsin İngiltere” diye bağırdık. “Tanrı Kraliçeyi Korusun” diye şarkı söyledik. Kaldırdığımız kadehlerin yarısını centilmen Baden şerefine kaldırdık. Cesur Mafeking’e en derin saygılarımızı gönderdik ve bayrakları ve flamayı bol bol göndere çektik. İmparatorlukta sevinçten çılgın ve delice kutlamalar yapılırken, biz İngilizler de bulunduğumuz yerde bayram yapıyoruz. Bu mutluluk anında size bu satırları elinizi bir gün sıcak bir şekilde sıkabilmek diyeğiyle gönderiyorum. Sevinçten uçan oğlunuz,

Sonra adını yazıp imzalıyorsun. İzcilik, biri demişti ama kim olduğunu şimdi hatırlamıyorum, Mafeking’in “değerlerini” kalıcı kılmak ve bütün dünya üstündeki halkların ülkelerinin haritası üzerinde onların izini sürebilmek için bir girişim”dir. Bir 1909 gazetesi şöyle diyor:

Napolyon, veya Maltalılar, veya [Herbert] Kitchenerlar’ın olduğu kadar büyük bir asker olmayabilir. O bir sınır adamı, başıbozukların doğuştan lideri, başınabuyruk birisi, ve imparatorluğun böylelerine ihtiyacı var. Dahası, oğlanların hayal ettiklerini kavrama yeteneğine ve onlara karşı derin bir anlayışa sahip. Bir sürü erkek gibi küçük adamı kendi zekalarının farkına varmaları ve gözlerini açmaları için eğiterek, bütün günlük mesaisini imparatorluk için çalışmaya harcıyor. Bunun faydasını bir gün Mafeking’den daha büyük bir konuda göreceğiz.

Bu, tabi ki, İngiliz hakimiyetine karşı çıkabilecek diğer halklara, yerli halklara değil, Afrika'daki diğer güçlere karşı bir savaş için hazırlık yapmak demektir. Öyleyse, hazır olun, B.P., aynı şey, aynı ismin baş harfleri. Burada izci olan var mı? Bütün bunları ezberlemek zorundaydım. Tek bir bröve bile alamadım ama bir izciyim. Hazır olun. Bunu yapmanızı bekleniyor. İzci kampları. Bu izci kamplarını başlatıyor. Yine aynı zamanda, bununla ilgili konuşmak için fazla vaktimiz yok, bu Arthur Conan Doyle'un hafiyelik yapmak, Londra'da suç işleyenleri yakalamak için bir tür hafiyelik yapmak fikriyle aynı zamana denk geliyor. Hayatını riske atan oğlanlara, diyor ki: "Bir keresinde ağır bir ateş saldırısının içinden çıkıp gelen bu oğlanlardan birine dedim ki, mermiler uçuşurken böyle [bisiklet] sürersen yarın öbür gün vurulursun. O cevap verdi, Efendim, o kadar hızlı pedal çeviriyorum ki, bana yetişemezler." Bu oğlanlar kurşunlara zerre kadar aldırıyorlar." Tabi ki, milyonlarca sonunda aldırarak zorunda kaldıkları bu kurşunlara hedef oluyorlardı. "Tanrı ve kral için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Başkalarına yardım etmek için en iyisini yapacağım. Bana neye mal olursa olsun. Neye mal olursa olsun. İzci yasasını biliyorum ve ona uyacağım."

İnsanlar için güzel şeyler yapmayı küçümsemiyorum. Lütfen bunu anlayın. Sadece, izcilikten ne anlıyorsanız, onun ortaya çıkışını emperyalizm kültürü çerçevesine yerleştirmeye çalışıyorum, çünkü ait olduğu yer orası, başladığı yer orası. 1912'de Ağustos ayında, bir gemi Devon kıyısı açıklarında alabora oldu, galiba. 11 ile 14 yaşları arasında dokuz oğlan boğuldu. Bunlar izciydi. Londra'da milyonlarca insanın en azından bir kısmını görebildikleri çok büyük bir cenaze töreni düzenlendi. Bu [bir şeye] yaradı. Onların ölümleri ve peşi sıra olan diğer ölümler izcilik fikrini ulusa hizmetle birleştirmeye yaradı. Kaptan (*The Captain*) diye bir dergi—yine bu da emperyalizm kültürünün ve saldırgan milliyetçiliğin bir parçası—tüfek kılıfıyla ve tüfek taşıyacak bir kelepçeyle donatılmış bisikletler üstünde hareketli izcilerden kurulu bir birliğin [resmini bastı].

Sonra, bu [başka yere] kayıyor. Bütün bunların imajı—çarşışmaların büyük oranda sona erdiği, yerli halkların yok edildiği veya etkisiz hale getirildiği—Afrika'dan bir sonraki savaşın [kendilerine karşı] yapılacağı Avrupalı düşmanlara kayıyor. İngiliz dergisi "Yumruk" (*Punch*)'ta bir izciyi üniformasının içinde hazırlanırken gösteren bir resim yayınlanıyor; resimde bir izci, Bayan İngiltere'nin (Mrs. Britannia) koluna girmiş, bu görüntü ölmüş olan Viktorya'nın, ama aslında imparatorluğun dışı görüntüsü. Diyor ki "Korkma büyük anne. Başına hiç bir tehlike gelmeyecek. Benim, herşeye karşı, şimdi senin yanında olduğumu hatırla." İzci 1914'de ve sonraki yıllarda önemli roller oynadılar. "Eyvallah, ben savaşa gidiyorum." Gazetede izcilerin diğer izci olmayan bir sürü insanla beraber orduya kaydolmak için beklerken bir resmi var. Çok iyi bildiğiniz gibi, geri gelmiyorlar, bir çoğu geri gelmiyor.

[İzcilik] milliyetçiliğin, Emperyalizmin ve Yeni Emperyalizmin yarattığı atmosferin bir parçasıydı. Bu iki şey birbiriyle birleşiyor ve beklenti, çoğu durumda, Baden-Powell örneğinde olduğu gibi sevinçli bir beklenti. Erkekliklerini kolay bir şekilde yerli halkları katletmekten veya Boerleri çok büyük bir sayısal üstünlükle ezmekten daha anlamlı bir kavgada sinayabilirlerdi. Yeri gelmişken, Robert Baden-Powell, izcilere en son vatanperver mesajını kısa bir süre önce yolladığı Kenya'da 1941'de öldü, buradaki savaş çok farklıydı. Teşekkürler. Çarşamba günü görüşmek üzere.